

Laura

Nederlandse
editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

Layla

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Het gesprek

Ik heb twee lagen ducttape over Layla's mond geplakt voordat ik naar beneden kwam, maar ik kan nog steeds haar gedempte geschreeuw horen als de detective plaatsneemt aan tafel.

Hij heeft zo'n oude recorder die je weleens in een film uit de jaren tachtig ziet, van ongeveer tien centimeter lang en zes centimeter breed, met een grote rode cirkel op de linkerknop. Hij drukt de opneemknop in en schuift de recorder naar het midden van de tafel. De wieltjes van de cassette beginnen te draaien. 'Noem alstublieft uw naam,' zegt hij.

Ik schraap mijn keel. 'Leeds Gabriel.'

Het batterijcompartiment wordt bijeengehouden met oude ducttape die langs de zijkant van het apparaat loopt. Ik vind het wel grappig. Deze bijna antieke machine gaat elk woord opnemen dat ik ga zeggen, en dat moet op de een of andere manier helpen?

Inmiddels heb ik het zo goed als opgegeven. Er is geen licht aan het eind van deze tunnel. Ik weet niet eens zeker of er wel een eind aan deze tunnel is.

Hoe kan ik nog hopen op een uitweg als het zo uit de hand gelopen is? Ik praat met een detective die ik online heb ontmoet, terwijl mijn vriendin boven is en verdomme haar verstand verliest.

Alsof ze weet dat ik aan haar denk, neemt het lawaai weer toe. Het houten hoofdeinde bonkt boven tegen de muur en creëert een griezelige echo in dit enorme, lege huis.

'Zo,' zegt de man. 'Waar wil je beginnen?' Hij lijkt door het lawaai heen te kunnen werken, maar ik weet niet of ik dat wel kan. Dat Layla door mijn toedoen lijdt, daar kan ik niet makkelijk omheen.

Elk geluid dat van boven komt doet me huiveren. ‘Waarom beginnen we niet met hoe jullie elkaar ontmoet hebben,’ stelt de man voor.

Ik geef niet graag antwoord op vragen waarvan ik weet dat ze niet tot antwoorden leiden, maar op dit moment hoor ik liever mijn eigen stem dan Layla’s gedempte geschreeuw. ‘We hebben elkaar hier afgelopen zomer ontmoet. Dit was vroeger een bed and breakfast. Ik was de bassist van de band die op de bruiloft van haar zus speelde.’

De man reageert niet. Hij leunt achterover in zijn stoel en staart me stilletjes aan.

Ik weet niet wat ik nog meer moet zeggen. Moet ik erover uitweiden? ‘Wat heeft de ontmoeting met Layla te maken met wat er in dit huis gebeurt?’

Hij schudt zijn hoofd terwijl hij voorover leunt en zijn armen boven tafel over elkaar vouwt. ‘Misschien niets. Maar daarom ben ik hier juist, Leeds. Alles kan een aanwijzing zijn. Ik wil dat je teruggaat naar de eerste dag dat je hier was. Wat had Layla aan? Waarom waren jullie hier? Wat was het eerste wat ze tegen je zei? Heeft een van jullie die avond iets ongewoons opgemerkt aan het huis? Hoe meer informatie jullie me kunnen geven, hoe beter. Geen detail is klein genoeg om te verzwijgen.’

Ik steun met mijn ellebogen op de tafel en duw mijn handen tegen mijn oren om de geluiden die Layla boven maakt te overstemmen. Ik kan er niet tegen als ze zo van streek is. Ik hou zielsveel van haar, maar ik weet niet of ik kan vertellen waaróm ik zoveel van haar hou, terwijl ik haar dit aandoe.

Ik probeer er niet aan te denken hoe perfect alles in het begin was. Als ik dat doe, wordt het alleen maar duidelijker dat ik hoogstwaarschijnlijk de schuldige ben van hoe dit allemaal is afgelopen. Ik doe mijn ogen dicht en denk terug aan de avond dat ik haar leerde kennen. Toen het leven nog eenvoudiger was. Toen de onwetenden echt zalig waren.

‘Ze kon vreselijk slecht dansen,’ zeg ik tegen de man. ‘Dat was het eerste wat me aan haar opviel...’

1

Ze danst vreselijk.

Dat is het eerste wat me aan haar opvalt als ik op het podium sta, voor een steeds kleiner wordend publiek. Lange armen die ze niet in bedwang lijkt te kunnen houden. Ze beweegt zich op blote voeten door het gras en stampet opzettelijk met haar voeten, zonder de fijngevoeligheid die je bij dit liedje zou verwachten. Ze schudt wild met haar hoofd en haar weerbarstige zwarte krullen slingeren heen en weer alsof ze aan het headbangen is op een heavymetal-nummer. Dat is grappig, want dit is een moderne countryband. Een saaie moderne countryband. Een hele set liedjes die ondraaglijk is om naar te luisteren en nog pijnlijker om te spelen.

Het is Garretts Band.

Zo heten we letterlijk. Garretts Band. Iets beters kon Garrett niet verzinnen.

Ik ben het onofficiële vierde lid, de laatste die bij de band kwam. Ik speel basgitaar. Niet het soort contrabas waarvoor mensen respect hebben. Ik speel elektrische bas. Het ondergewaardeerde, onzichtbare instrument dat meestal wordt vastgehouden door het onzichtbare lid van de band – degene die verdwijnt in de achtergrond van elk nummer. Maar ik vind het niet erg om naar de achtergrond te verdwijnen. Misschien dat ik daarom de voorkeur geef aan elektrische bas boven iets anders.

Na het conservatorium in Belmont was het mijn doel om singer-songwriter te worden, maar ik hielp Garrett niet met het schrijven van deze liedjes. Hij wilde mijn hulp niet. We hebben niet dezelfde waardering voor muziek, dus ik schrijf gewoon liedjes voor mezelf

en bewaar ze voor wanneer ik zeker genoeg van mezelf ben om een soloalbum uit te brengen. De band is de laatste jaren populairder geworden, en hoewel er meer vraag naar ons is en dat meestal een beter salaris oplevert, is mijn gage als bassist niet gestegen. Ik heb erover gedacht om het er met de rest van de band over te hebben, maar ik weet niet of het de moeite waard is, want zij hebben het geld harder nodig dan ik. Trouwens, als ik hen ernaar vraag, bieden ze me misschien wel een officiële plek in de band aan, en om eerlijk te zijn haat ik deze muziek zo erg dat ik me ervoor schaam om hier te staan. Elk optreden vreet aan mijn ziel. Een hapje hier, een hapje daar. Ik ben bang dat als ik dit nog langer blijf doen, er niets anders van me overblijft dan een lichaam.

Ik weet eerlijk gezegd niet wat me hier houdt. Toen ik erbij kwam, was het niet mijn bedoeling dat dit blijvend zou zijn, maar om de een of andere reden kan ik mezelf er maar niet toe zetten om in mijn eentje verder te gaan. Mijn vader stierf toen ik achttien was, en als gevolg daarvan is geld nooit een probleem geweest. Hij liet mijn moeder en mij een flinke levensverzekering na, samen met een internetinstallatiebedrijf dat zichzelf runt en werknemers die liever niet hebben dat ik ingrijp en jaren van succesvol ondernemerschap omgooi. In plaats daarvan houden mijn moeder en ik ons afzijdig en leven we van het inkomen uit dat bedrijf.

Daar ben ik dankbaar voor, maar het is niet iets waar ik trots op ben. Als mensen eens wisten hoe weinig er van me gevraagd wordt in dit leven, zou ik niet gerespecteerd worden. Misschien ben ik daarom wel bij de band gebleven. Het is veel reizen, veel werk, veel nachten doorhalen. Maar die zelfkwalling geeft me het gevoel dat ik tenminste een deel van wat er op mijn bankrekening staat ook echt verdient.

Ik sta op mijn aangewezen plek op het podium en kijk naar het meisje terwijl ik speel. Ik vraag me af of ze dronken of high is, of dat er een kans is dat ze zo danst om de draak te steken met hoe waardeloos deze band is. Wat de reden ook is waarom ze daar staat

en rondflappert als een uitgedroogde vis, ik ben er dankbaar voor. Het is het meest vermakelijke wat er sinds tijden gedurende een optreden gebeurt. Ik betrap mezelf er zelfs op dat ik op een gegeven moment moet lachen – iets wat ik God weet hoelang niet meer heb gedaan. En dan te bedenken dat ik er bang voor was om hierheen te komen. Misschien is het de sfeer, de privacy van de locatie in combinatie met de nasleep van een bruiloft. Misschien is het het feit dat niemand op ons let en negentig procent van de gasten al vertrokken is. Misschien is het het gras in het haar van dat meisje of de groene vlekken op haar jurk van de drie keer dat ze tijdens dit liedje op de grond is gevallen. Of komt het doordat ik al een halfjaar vrijwillig droogsta, sinds ik het heb uitgemaakt met mijn ex. Misschien is het een combinatie van al die dingen waardoor ik me vanavond helemaal op dit meisje concentreer. Dat is niet verrassend, want zelfs met uitgelopen make-up en een paar krullen die door het zweet aan haar voorhoofd geplakt zitten, is ze het mooiste meisje hier. Wat het nog vreemder maakt dat niemand op haar let. De laatste overgebleven gasten zitten rond het zwembad met het pasgetrouwde stel terwijl wij ons laatste nummer van de avond spelen. Mijn verschrikkelijke danseres is de enige die nog luistert als we eindelijk klaar zijn en beginnen in te pakken.

Ik hoor het meisje ‘*We want more*’ schreeuwen als ik naar de achterkant van het podium loop en mijn gitaar in de koffer stop. Ik doe hem snel dicht, in de hoop dat ik haar nog kan vinden als we alle instrumenten in de bus hebben geladen.

We hebben met z’n vieren twee kamers geboekt in de bed and breakfast. Het is elf uur rijden, terug naar Nashville, en niemand van ons wilde dat nog doen na middernacht. De bruidegom komt naar Garrett toe als die de deuren van het busje dichtdoet en nodigd ons allemaal uit voor een drankje. Normaal gesproken zou ik weigeren, maar ik hoop dat de slechte danseres ook gebleven is. Ze was grappig. En ik vond het leuk dat ze geen enkele songtekst meezong. Ik weet niet of ik me aangetrokken kan voelen tot een meisje dat echt

van Garretts muziek houdt. Ik vind haar in het zwembad, drijvend op haar rug, nog steeds in de crèmekleurige bruidsmisjesjurk met de grasvlekken erop.

Ze is de enige in het zwembad, dus nadat ik een biertje heb gepakt, loop ik naar het diepe, schop mijn schoenen uit en steek mijn benen in het water, met spijkerbroek en al.

De rimpelingen van het water aan mijn kant van het zwembad bereiken haar uiteindelijk, maar ze kijkt niet op om te zien wie zich bij haar in het water heeft gevoegd. Ze blijft gewoon naar de hemel staren, zo stil als een boomstam die op het water drijft. Zo'n contrast met de belachelijke voorstelling die ze eerder gaf. Na een paar minuten kijk ik naar haar, hoe het water helemaal over haar heen spoelt, en is ze weg. Als haar handen het water opduwen en haar hoofd door het wateroppervlak breekt, kijkt ze me recht aan, alsof ze al wist dat ik hier was. Ze houdt zichzelf drijvend met kleine bewegingen van haar voeten en beweegt haar armen boven op het water. Ze verkleint langzaam de afstand tussen ons, tot ze recht voor mijn benen staat en naar me opkijkt. De maan hangt achter me en haar ogen weerkaatsen de gloed ervan als twee kleine gloeilampjes. Vanaf het podium gezien dacht ik dat ze mooi was. Maar op dertig centimeter afstand zie ik dat ze het mooiste is wat ik ooit heb gezien. Roze lippen, een verfijnde kaaklijn. Ik hoop dat ik er ooit met mijn hand overheen kan strelen. Haar ogen zijn net zo groen als het gras om het zwembad. Ik wil met haar in het water glijden, maar mijn GSM zit in mijn zak en ik heb een halfvol blikje bier in mijn hand.

‘Kijk je weleens naar die YouTube-filmpjes van mensen die doodgaan vanbinnen?’ vraagt ze.

Ik heb geen idee waarom ze dat vraagt, maar wat er ook uit haar mond was gekomen, het zou met dezelfde kracht door me heen zijn gegaan als die woorden net deden. Haar stem is hees en licht, alsof hij moeiteloos uit haar keel zweeft. ‘Nee,’ antwoord ik.

Een beetje buiten adem probeert ze zichzelf overeind te houden. ‘Het zijn compilaties van gênante dingen die mensen overkomen. De

camera zoomt altijd op het ergste moment in op de gezichten van mensen. Door hun gezichtsuitdrukking lijkt het alsof ze doodgaan vanbinnen.’ Ze veegt met haar handen water uit haar ogen. ‘Zo zag jij er vanavond ook uit. Alsof je doodging vanbinnen.’

Ik kan me niet eens herinneren dat ze naar het podium heeft gekeken, laat staan dat ze me lang genoeg in de gaten hield om precies te kunnen beoordelen hoe het voelt, elke keer als ik die kloteliedjes op het podium moet spelen.

‘Ik ben al dood vanbinnen. Gestorven op de eerste avond dat ik voor de band begon te spelen.’

‘Dat dacht ik al. Vond je mijn dansje leuk? Ik probeerde je op te vrolijken.’

Ik knik en neem een slok van het bier. ‘Dat is gelukt.’

Ze grijnst en glijdt een paar seconden onder water. Als ze weer bovenkomt, veegt ze al haar haar uit haar gezicht en zegt: ‘Heb je een vriendin?’

‘Nee.’

‘Vriendje?’

‘Nee.’

‘Vrouw?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Heb je dan tenminste vrienden?’

‘Niet echt,’ geef ik toe.

‘Broers en zussen?’

‘Enig kind.’

‘Shit. Je bent eenzaam.’

Weer een treffende observatie. Hoewel in mijn geval eenzaam zijn een keuze is.

‘Wie is de belangrijkste persoon in je leven?’ vraagt ze. ‘Ouders tellen niet mee.’

‘Op dit moment?’

Ze knikt. ‘Ja. Op dit moment. Wie is de belangrijkste persoon in je leven?’

Ik denk even na over haar vraag en besef dat er niemand is voor wie ik een kogel zou opvangen, behalve voor mijn moeder. De jongens in de band kunnen me niet veel schelen. Ze zijn eerder collega's met wie ik niets gemeen heb. En aangezien ouders niet meetellen, is dit meisje letterlijk de enige persoon in mijn gedachten op dit moment.

'Jij, volgens mij,' zeg ik.

Ze houdt haar hoofd schuin en knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Dat is een beetje triest.' Ze tilt haar voeten op en schopt tussen mijn benen door tegen de muur, terwijl ze zich van me af duwt. 'Dan kan ik er voor jou maar beter een goede avond van maken.' Haar glimlach is flirterig. Een uitnodiging.

Ik neem de uitnodiging aan door mijn telefoon op het beton naast het nu lege bierflesje te leggen. Ik trek mijn shirt uit en kijk hoe ze naar me kijkt als ik mezelf het zwembad in laat glijden. We zitten nu op dezelfde hoogte, en verdomd als ze niet op de een of andere manier nog mooier is geworden. We zwemmen in een langzame cirkel om elkaar heen, voorzichtig dat we elkaar niet aanraken, ook al is het duidelijk dat we dat allebei wel willen.

'Wie ben jij?' vraagt ze.

'De bassist.'

Daar lacht ze om, en haar gelach is het tegenovergestelde van haar hese stem. Het is doelbewust en abrupt, en misschien vind ik haar lach zelfs nog leuker dan haar stem. 'Hoe heet je?' verduidelijkt ze.

'Leeds Gabriel.' We zwemmen nog steeds in cirkels om elkaar heen.

Ze houdt haar hoofd schuin en denkt even na over mijn naam. 'Leeds Gabriel is een soort zanger-van-de-band-naam. Waarom speel je in de band van iemand anders?' Ze blijft maar praten, blijkbaar wil ze niet eens echt een antwoord op die vraag. 'Ben je vernoemd naar de stad in Engeland?'

'Yep. Hoe heet jij?'

'Layla.' Ze fluistert het alsof het een geheim is.

Het is de perfecte naam. De enige naam die ze had kunnen zeggen die bij haar zou passen, daar ben ik van overtuigd.

‘Layla,’ zegt iemand van achter me. ‘Mond open.’

Als ik over mijn schouder kijk, zie ik de bruid achter me staan en Layla iets voorhouden. Layla zwemt naar haar toe, steekt haar tong uit, en de bruid legt een klein wit pilletje in het midden ervan.

Layla slikt en ik heb geen idee wat dat was, maar het was zo sexy als wat. Ze ziet dat ik gefixeerd ben op haar mond. ‘Leeds wil er ook een,’ zegt ze, terwijl ze haar hand uitsteekt voor nog een pil.

De bruid geeft haar er nog eentje en loopt weg.

Ik vraag niet wat het is. Het kan me niet schelen. Ik wil zo graag de Romeo van deze Julia zijn dat ik het neem, wat voor vergif ze nu ook op mijn tong wil leggen. Ik doe mijn mond open. Haar vingers zijn nat, en een deel van de pil is al opgelost voordat hij mijn tong raakt. Hij is bitter en moeilijk naar binnen te krijgen zonder coating of water, maar het lukt me. Ik kauw er wat op.

‘Wie was gisteren de belangrijkste persoon in je leven?’ vraagt Layla. ‘Voor ik kwam?’

‘Ikzelf.’

‘Heb ik je van de eerste plaats gestoten?’

‘Daar lijkt het wel op.’

Ze beweegt zich vloeiend en moeiteloos op haar rug, alsof ze meer tijd in een zwembad doorbrengt dan op het land. Ze staart weer naar de hemel, haar armen wijd uitgespreid. Haar borstkas gaat omhoog omdat ze diep inademt.

Ik druk mijn rug tegen de rand van het zwembad en strek mijn armen uit, terwijl ik me vastgrijp aan de betonnen rand. Mijn hart begint te bonzen. Mijn bloed voelt op een of andere manier dikker aan. Ik weet niet wat voor soort drug ze me heeft gegeven, waarschijnlijk MDMA of een ander soort upper, want het begint snel te werken. Ik ben me nu veel meer bewust van alles wat er in mijn bovenlichaam gebeurt dan in enig ander deel van mijn lichaam. Mijn hart voelt opgezwollen, alsof er niet genoeg ruimte voor is in

mijn borst. Layla drijft nog steeds op haar rug, maar haar gezicht is dicht bij mijn borst. Ze ligt recht voor me. Als ik een beetje naar voren zou leunen, zou ze niet naar de lucht kijken. Dan zou ze naar mij opkijken.

Verdomme, dit is goed spul. Ik voel me goed. Ik voel me zelfverzekerd.

Het water is zo kalm om ons heen dat het lijkt alsof ze op lucht zweeft. Haar ogen zijn dicht, maar als de bovenkant van haar hoofd tegen mijn borst stoot, kijkt ze naar me op, haar gezicht ondersteboven ten opzichte van het mijne, alsof ze verwacht dat ik iets doe.

En dat doe ik.

Ik leun net genoeg voorover zodat mijn mond zachtjes tegen de hare rust. We kussen elkaar ondersteboven, haar onderlip tussen de mijne. Haar lippen zijn als een zachte explosie, verborgen mijnenvelden ontstekend onder elke centimeter van mijn huid. Het is vreemd en fascinerend omdat ze nog steeds op haar rug ligt, drijvend op het water. Ik steek mijn tong in haar mond. Om wat voor reden dan ook voel ik me niet waardig genoeg om haar aan te raken, dus houd ik mijn armen waar ze zijn – ik grijp het zwembad aan weerszijden van mezelf vast. Zij houdt haar armen uitgestrekt, het enige wat ze beweegt is haar mond. Ik ben blij dat onze eerste zoen ondersteboven is, want dat geeft me heel wat ruimte om me te verheugen op onze eerste zoen als we rechtop staan. Ik zal nooit meer een meisje willen kussen zonder high te zijn van wat de bruid ons gegeven heeft. Het is alsof mijn hart zich vernauwt tot de grootte van een cent en dan bij elke slag uitzet tot de grootte van een trommel. Het klopt niet zoals het hoort te kloppen. Er is geen zachte *bom bom, bom bom, bom bom* meer. Het is een plink en een BOEM. Plink BOEM, plink BOEM, plink BOEM.

Ik kan haar niet op de kop blijven kussen op deze manier. Het maakt me gek, alsof we niet bij elkaar passen, en ik wil dat mijn mond perfect op die van haar past. Ik pak haar middel vast en draai haar op het water tot ze mij aankijkt. Dan trek ik haar naar me

toe. Haar benen gaan om mijn middel, haar handen komen uit het water en grijpen de achterkant van mijn hoofd, waardoor ze een beetje zinkt omdat ik nu het enige ben wat haar boven water houdt. Mijn eigen armen zijn te druk bezig met over haar rug glijden, dus zakken we langzaam onder water, maar geen van ons beiden doet er iets aan. Onze monden raken elkaar vlak voor we onder water gaan. Er komt geen druppel water tussen onze lippen.

We zinken helemaal naar de bodem van het zwembad, nog steeds met elkaar vergroeid. Zodra we de bodem raken, doen we tegelijkertijd onze ogen open en trekken we ons terug om elkaar aan te kijken. Haar haar drijft nu boven haar, waardoor ze eruitziet als een gezonken engel.

Ik wilde dat ik een foto kon nemen. Luchtbellens vertroebelen de ruimte tussen ons, dus we schoppen onszelf terug naar boven. Ik ben twee seconden eerder boven water dan zij. We staan tegenover elkaar, klaar om de kus opnieuw te beginnen. We pakken elkaar weer vast, terug in dezelfde positie als daarvoor. Onze monden zoeken elkaar op, maar zodra ik de chloor op haar lippen proef, worden we onderbroken door kreten vanaf de kant van het zwembad. Ik hoor Garrett boven de anderen uit, die allemaal onze kus toejuichen vanaf de plek waar ze zitten.

Layla kijkt even om en steekt haar middelvinger op. Ze maakt zich van me los en duwt zichzelf naar de kant van het zwembad. 'Kom mee,' zegt ze, terwijl ze uit het water gaat. Ze doet het niet sierlijk. Ze duwt zich op uit het diepe, een halve meter van de ladder, en moet over het beton rollen om het zwembad uit te komen. Het is onhandig en het is perfect.

Ik ga achter haar aan.

Een paar seconden later rennen we naar de zijkant van het huis waar het donkerder en heel wat meer privé is. Het gras is koud en zacht onder mijn voeten. Net ijs... maar dan gesmolten. Ik denk dat het dan gewoon water is. Maar zo voelt het niet. Het voelt als gesmolten ijs. Drugs maken het moeilijk om dingen uit te leggen.

Een superspannende paranormale roman van #1 *New York Times*-bestsellerauteur Colleen Hoover.

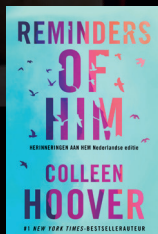
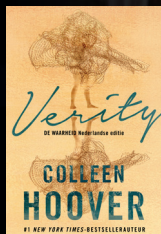
Leeds is ervan overtuigd dat hij de rest van zijn leven zal delen met Layla, maar dan slaat het noodlot toe: Layla belandt in het ziekenhuis en moet vechten voor haar leven. Lichamelijk herstelt ze, maar door haar hersenletsel verandert ze dusdanig dat Leeds haar niet meer herkent als de vrouw op wie hij ooit verliefd werd. Dan ontmoet hij Willow en hun band wordt steeds hechter. Ongewild komt Leeds voor een onmogelijke keuze te staan.

‘Vol verrassingen en emotioneel beklemmend [...] deze paranormale romance houdt je op het puntje van je stoel.’ – *Publishers Weekly*

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It starts with us*, *It ends with us*, *Ugly love*, *Verity* en *Reminders of him*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! *Layla* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, boordevol spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 90 205 5327 7 NUR 302/330

9 789020 553277

www.zomerenkeuning.nl

Z&K